

POHORECKI (Pochorecki) FRANCISZEK

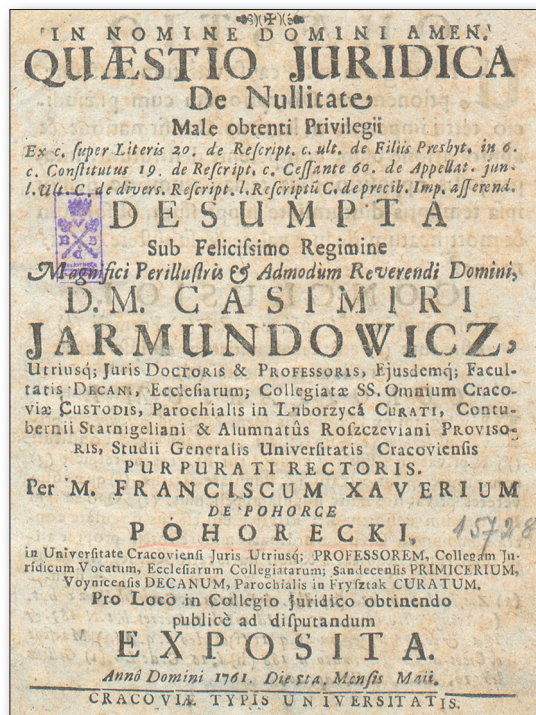
Ksawery h. Sas

(ur. 1725 r., zm. przed 3 XII 1762 r.)

Franciszek Pohorecki pochodził z rodziny szlacheckiej herbu Sas, osiadłej na Rusi Czerwonej.

Studia odbywał na Uniwersytecie Krakowskim, gdzie 2 grudnia 1747 r. został promowany na bakałarza sztuk wyzwolonych. Promocję swego rocznika Pohorecki uczcił okolicznościowym utworem drukowanym, zawierającym pochwały św. Jana Kantego, egzaminatorów oraz świeżo kreowanych bakałarzy (*Coronae Eruditae in praemia Frontium IV. VV. DD. Primae Laureae Candidatis Collatae*, Kraków 1747). Dnia 17 października 1749 r. uzyskał natomiast promocję na magistra sztuk i doktora filozofii. Do Kolegium Mniejszego został przyjęty 21 marca 1759 r., przy czym był już wówczas zapewne dość zaawansowany w studiach prawniczych, skoro wkrótce po swej inkorporacji do uniwersytetu podjął starania o wejście do Kolegium Prawniczego.

Już 12 października 1759 r. dostał oficjalne zezwolenie konwokacji uniwersyteckiej na przeniesienie się do *Collegium Iuridicum*. Wkrótce otrzymał także profesurę na Wydziale Prawa: oprócz reguł prawa, którego wykład, połączony z funkcją seniora Bursy Długosza, przypadał zwyczajowo najmłodszemu stażem profesorowi, wykladał tam także prawo krajowe (*Ius Regni*). Wstęp do Kolegium Prawniczego uzyskał po odbyciu 5 maja 1761 r. responsji na podstawie przedstawionej przez siebie tezy

Karta tytułowa rozprawy Franciszka Pohoreckiego *Quaestio iuridica de nullitate male obtenti privilegii*, Kraków 1761 (BJ 15728 I Mag. St. Dr.)

z zakresu prawa notarialnego, dotyczącej nieważności uzyskanych w sposób niewłaściwy przywilejów (*Quaestio iuridica de nullitate male obtenti privilegii*, Kraków 1761). Nie zdążył już jednak Pohorecki objąć żadnych funkcji w Kolegium Prawniczym i na Wydziale Prawa, gdyż jego dalszą karierę przerwał wczesny zgon.

Przez sporą część swej kariery Pohorecki pracował jako nauczyciel. W 1752 r. przez jeden semestr był zatrudniony w Kolegium Lubrańskiego w Poznaniu jako profesor retoryki, w 1753 r. otrzymał natomiast zezwolenie uniwersytetu na podjęcie pracy jako nauczyciel prywatny na dworze Jana Michała Grabowskiego, kasztelana gdańskiego. W 1755 r. Pohorecki był wzmiankowany jako profesor gramatyki w Szkołach Nowodworskich. Wiosną 1758 r. został dyrektorem i wykładowcą retoryki w szkole tarnowskiej. Stanowisko to piastował do 1760 r.

Pierwszym beneficjum kościelnym, jakie z pewnością posiadał Pohorecki, było probostwo frysztańskie, które objął 14 czerwca 1756 r. Dnia 11 grudnia 1758 r. został kantorem sądeckim, a 23 stycznia 1760 – dziekanem wojnickim. Z obydwu tych beneficjów ustąpił, uzyskawszy (12 września 1761 r.) prezentę na kanonię katedralną przemyską.

Objęcie ostatniego z wymienionych beneficjów uniemożliwiła Pohoreckiemu przedwczesna śmierć w 1762 r.

BJ rkps 5359 t. 10 fol. 115, 128–129; J.D. Janocki, *Lexicon derer itzlebenden Gelehrter in Polen*, t. 2, Breslau 1755, s. 66; Estreicher Bibliografia 24 s. 427; Michalewiczowie 5/1 s. 119, 176; B. Natoński, *Pohorecki de Pohorce Franciszek Ksawery*, SPTK 3 s. 395–396; Dzieje UJ s. 392; Salaterski Kolegiata s. 330; Szczepaniak Spis prałatów s. 71, 142; Szczepaniak Spis prepozytów s. 223.

Krzysztof Fokt